

Hodnocení

diplomové práce: Dušan Mičica „Internet a mezinárodní právo soukromé“

Diplomová práce se zaměřuje na závažné a dosud ne zcela prozkoumané téma internetu. Již pojmově je internet spojen s přeshraničními vztahy, a tedy s mezinárodním právem soukromým, jehož metody se významně podílejí na jeho právní regulaci. Těžiště ovšem spočívá v úpravě hmotněprávní. Cílem diplomové práce je, jak uvádí diplomant na s. 3 Úvodu, zaměřit se na některé vztahy vznikající v souvislosti s internetem a mezinárodním právem soukromým, hlavní částí jsou přitom elektronický obchod a v souvislosti s ním vznikající smlouvy.

Diplomová práce je logicky rozdělena a vhodně systematicky uspořádána. Práce sestává ze sedmi kapitol, dále vnitřně rozčleněných, z nichž první je Úvodem a poslední Závěrem.

Ve druhé kapitole uvádí diplomant obecné otázky a základní pojmová vymezení, která se vztahují k internetu. Pokud jde o právní povahu internetu, dospívá k závěru, že internet je třeba považovat pouze za médium, za prostředí, v němž probíhá komunikace mezi jeho jednotlivými součástmi (s. 7). Třetí kapitola se věnuje e-obchodu, jeho jednotlivým typům a obecně právním souvislostem.

Čtvrtá kapitola se zabývá e-smlouvami, jejich formou, vznikem, a zejména spotřebitelskými smlouvami a jejich specifickými rysy. Na s. 17 je poprvé zmíněna Úmluva OSN o používání elektronické komunikace v mezinárodních smlouvách z r. 2005 (zde je zmíněna pouze jako návrh), dále se o ní diplomant zmiňuje podrobněji na dalších místech (s. 28 a 53, pokaždé trochu jinak). Zajímalo by mne, jaké je jeho stanovisko k této úmluvě a jak

vidí její perspektivu, k tomu by se mohl vyjádřit při ústní obhajobě a zároveň sjednotit různě znějící informace na uvedených místech práce.

Pátá kapitola pojednává o právních úkonech, šestá kapitola se dostává z oblasti vnitrostátního hmotného práva do oblasti mezinárodního práva soukromého, věnuje se Vídeňské úmluvě, Římské úmluvě, návrhu Nařízení Řím I (bohužel ovšem v jeho staré již překonané verzi), Nařízení Řím II, ZMPS z hlediska deliktních vztahů, směrnici o elektronickém obchodu a dalším instrumentům. Na s. 32 se diplomant zamýšlí nad otázkou případných zvyklostí v elektronickém obchodu: k tomu by se mohl vyjádřit blíže při ústní obhajobě. Pokud jde o deliktní právo, nerozumím první větě na s. 44 – tuto argumentaci by měl diplomant blíže objasnit a případně rozvinout při ústní obhajobě. Na s. 54-55 mám určité připomínky k posuzování *lex mercatoria* jako zvykového práva a nezdá se mi ani argumentace obyčejovým právem, i k tomu je třeba zaujmout vysvětlující stanovisko.

V Závěru poukazuje diplomant na to, že nejvíce e-obchodů je uzavíráno se spotřebiteli, s tím souvisí i právní instrumenty, které by se měly dále mezinárodněprávně harmonizovat (s. 57).

Diplomant používá českou i zahraniční literaturu včetně dnes již nezbytných internetových zdrojů, práce je napsána celkem kulturně a svědčí o hlubším zájmu diplomanta o tuto oblast právní regulace.

Práci doporučuji k ústní obhajobě.

Prof. JUDr. Monika Pauknerová, CSc.

V Praze dne 23.4.2008